

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul VIII — Nr. 255

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 22 octombrie 1996

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE			
116.	1-2	120.	4
502.	2	506.	5
★			
117.	3	DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
503.	4	Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996.....	5-9
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
		888.	10-15
★			
		Situația privind numărul locuitorilor din România la 1 iulie 1995 (pe județe), transmisă de Comisia Națională pentru Statistică.....	16

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

**privind acordarea de despăgubiri producătorilor agricoli
pentru suprafețele agricole calamitate în anul agricol 1995-1996**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. 1. — Se acordă despăgubiri producătorilor agricoli — indiferent de forma de proprietate și de exploatare a terenului — pentru acoperirea pagubelor înregistrate ca urmare a calamităților naturale produse în anul agricol 1995-1996, în limita sumei de 500 miliarde lei.

Culturile pentru care se acordă despăgubiri sunt: grâu, orz și orzoaică, porumb, sfeclă de zahăr, floarea-soarelui, soia, mazăre, fasole, linte, cartofi, legume și plantații vitipomicole.

Fenomele naturale deosebite care au provocat calamitățile naturale și au afectat producția ce urma să se

realizeze pe hectar în proporție de peste 60% și pentru care se acordă despăgubiri sunt: îngheț, secetă, grindină, ploi torențiale însoțite de furtună, inundații și acțiunea negativă a factorilor climatici din iarna precedentă.

În cazul fenomenului de secetă nu se acordă despăgubiri deținătorilor de terenuri prevăzute cu sisteme de irigații în stare de funcționare.

Art. 2. — De prevederile prezentei legi beneficiază producătorii agricoli individuali, asociațiile și societățile agricole, societățile comerciale agricole, arendașii și deținătorii legali de terenuri agricole.

Art. 3. — Sumele convenite producătorilor agricoli în condițiile prevederilor prezentei legi se vor acorda astfel:

a) prin preluarea la datoria publică a creditelor și dobânzilor datorate băncilor comerciale aferente cheltuielilor efectuate pe suprafețele calamitate, în cazul producătorilor agricoli care au beneficiat de astfel de credite;

b) prin efectuarea de plăți din prevederile bugetare ale Ministerului Agriculturii și Alimentației pe anii 1996 și 1997, pentru producătorii agricoli care nu au beneficiat de credite sau al căror volum de credite este inferior sumei convenite drept despăgubire;

c) producătorii agricoli care au rambursat creditele și dobânzile aferente vor primi integral valoarea despăgubirilor pentru calamități, stabilite pe unitatea de suprafață;

d) despăgubirea poate fi, la solicitarea producătorului agricol beneficiar, și în natură, prin compensarea sumei convenite cu îngrășăminte chimice, carburanți sau semințe.

Art. 4. — Prevederile bugetare ale Ministerului Agriculturii și Alimentației pe anul 1996 se majorează cu suma de 230 miliarde lei, din care se pot regulariza și influențele financiare ale unor agenți economici coordonați de către acesta.

Guvernul, la propunerea Ministerului Finanțelor, va stabili resursele financiare necesare efectuării plăților prevăzute la alineatul precedent și va introduce modificările corespunzătoare în volumul și în structura bugetului de stat pe anul 1996.

Art. 5. — Preluarea la datoria publică a statului a creditelor și dobânzilor potrivit art. 3 lit. a) se va face pe baza proceselor-verbale încheiate în acest scop de către organele teritoriale ale Ministerului Agriculturii și Alimentației și ale Ministerului Finanțelor, precum și de către băncile comerciale finanțatoare.

Influențele asupra datoriei publice interne a statului, rezultate din aplicarea prezentei legi, se vor acoperi prin titluri de stat în favoarea băncilor comerciale creditoare, pentru care se va plăti lunar o dobândă negociată cu băncile respective.

Art. 6. — Quantumul despăgubirilor pe hectarul cultivat calamitat, pentru culturile menționate în prezenta lege, cu încadrarea în suma prevăzută la art. 1, și normele metodologice de acordare a despăgubirilor se vor aproba de către Guvern, la propunerea Ministerului Agriculturii și Alimentației și a Ministerului Finanțelor.

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 2 octombrie 1996, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ADRIAN NĂSTASE

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 2 octombrie 1996, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI
VALER SUIAN

București, 16 octombrie 1996.
Nr. 116.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**pentru promulgarea Legii privind acordarea de despăgubiri
producătorilor agricoli pentru suprafețele agricole calamitate
în anul agricol 1995–1996**

În temeiul art. 77 alin. (1) și al art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea privind acordarea de despăgubiri producătorilor agricoli pentru suprafețele agricole calamitate în anul agricol 1995–1996 și se dispune publicarea ei în Monitorul Oficial al României.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 14 octombrie 1996.
Nr. 502.

CAMERA DEPUTAȚILOR

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

L E G E

**pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 2/1996
privind completarea sprijinului acordat de stat producătorilor agricoli
pentru rezolvarea unor probleme urgente apărute în campania agricolă din primăvara anului 1996**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 2 din 28 mai 1996 privind completarea sprijinului acordat de stat producătorilor agricoli pentru rezolvarea unor probleme urgente apărute în campania agricolă din primăvara anului 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 111 din 30 mai 1996, cu următoarele modificări:

1. Titlul va avea următorul cuprins:

„Ordonanță de urgență privind completarea sprijinului acordat de stat producătorilor agricoli pentru rezolvarea unor probleme urgente apărute în campania agricolă din primăvara anului 1996, precum și modificarea Legii nr. 20/1996 privind unele măsuri necesare pentru desfășurarea campaniei agricole din primăvara anului 1996, ca urmare a stării de urgență din agricultură“.

2. Alineatul 1 al articolului 1 va avea următorul cuprins:

„Semințele livrate de agenții economici autorizați conform Legii nr. 75/1995, pentru reînsămânțarea în primăvara anului 1996 a suprafețelor cultivate în toamna anului 1995 cu cereale păioase, care sunt în prezent calamitate, se finanțează integral din prevederile bugetare ale Ministerului Agriculturii și Alimentației pe anul 1996 și se acordă gratuit producătorilor agricoli, indiferent de forma de proprietate, la cererea fundamentată a acestora.“

3. Articolul 3 va avea următorul cuprins:

„Art. 3. — Legea nr. 20/1996 privind unele măsuri necesare pentru desfășurarea campaniei agricole din primăvara anului 1996, ca urmare a stării de urgență din agricultură, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 70 din 8 aprilie 1996, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 1 se completează cu un alineat nou, având următorul cuprins:

„Prevederile alin. 2 se aplică și în cazul creditelor bancare acordate Agenției Naționale a Produselor Agricole — R.A., societăților comerciale „Comcereal“ — S.A., societăților comerciale „Semrom“ — S.A., „Unisem“ — S.A., societăților comerciale de morărit și panificație, precum și societăților comerciale cu profil zootehnic, inclusiv societăților comerciale de producere a nutrețurilor concentrate pentru achiziționarea cantităților de grâu și orz din recolta anului 1996.“

2. Alineatul 3 al articolului 4 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Creditele restante și dobânzile neachitate la data de 31 martie 1996, ale beneficiarilor de credite, potrivit prezentei legi, se reeșalonează la plată în anii 1997 și 1998. Creditele restante și dobânzile neachitate la data de 30 aprilie 1996 de către societățile comerciale „Semrom“ — S.A. și „Unisem“ — S.A. pentru achiziționarea de sămânță și de către societățile comerciale cu capital majoritar de stat cu profil zootehnic, aflate la acea dată în supraveghere potrivit Ordonanței Guvernului nr. 13/1995, precum și de către alte societăți comerciale agricole cu profil zootehnic, se reeșalonează la plată în anii 1997 și 1998, în condițiile prezentei legi, în mod corespunzător. Banca Națională a României va reeșalona liniile corespunzătoare de credite acordate băncilor comerciale la nivelul dobânzii de referință.“

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 2 octombrie 1996, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ADRIAN NĂSTASE

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 2 octombrie 1996, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI
VALER SUIAN

București, 16 octombrie 1996.
Nr. 117.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET****privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 2/1996 privind completarea sprijinului acordat de stat producătorilor agricoli pentru rezolvarea unor probleme urgente apărute în campania agricolă din primăvara anului 1996**

În temeiul art. 77 alin. (1) și al art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 2/1996 privind completarea sprijinului acordat de stat producătorilor agricoli pentru rezolvarea unor probleme urgente apărute în campania agricolă din primăvara anului 1996 și se dispune publicarea ei în Monitorul Oficial al României.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ION ILIESCU

București, 14 octombrie 1996.
Nr. 503.

★

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE**pentru completarea art. 31 din Legea nr. 3/1977
privind pensiile de asigurări sociale de stat și asistența socială**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Articolul 31 din Legea nr. 3/1977 privind pensiile de asigurări sociale de stat și asistența socială se completează cu un nou alineat, care va avea următorul cuprins:

„(5) Invalizii și accidentații de război, încadrați în gradul II de invaliditate, se trec, din oficiu, în gradul I de invaliditate, iar cei din gradul III de invaliditate se trec, din oficiu, în gradul II de invaliditate.“

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 30 septembrie 1996, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (1) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

ADRIAN NĂSTASE

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 25 septembrie 1996, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (1) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI

CONSTANTIN DAN VASILIU

București, 16 octombrie 1996.
Nr. 120.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru completarea art. 31
din Legea nr. 3/1977 privind pensiile de asigurări sociale
de stat și asistența socială**

În temeiul art. 77 alin. (1) și al art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru completarea art. 31 din Legea nr. 3/1977 privind pensiile de asigurări sociale de stat și asistența socială și se dispune publicarea ei în Monitorul Oficial al României.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ION ILIESCU

București, 14 octombrie 1996.

Nr. 506.

D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E

CURTEA CONSTITUŢIONALĂ

D E C I Z I A N r. 73*)

din 4 iunie 1996

Ioan Deleanu	— președinte
Antonie Iorgovan	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 330, ale art. 330¹, ale art. 330², ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, invocată în fața Secției civile a Curții Supreme de Justiție de: Buriman Marina, în Dosarul nr. 2.914/1995, Antonescu Elena și Antonescu Cristina, în Dosarul nr. 3.232/1995, Gheorghiu Marie-Angele Roxana și Diplan Gheorghiu Lucreția Ariana, în Dosarul nr. 3.658/1995, precum și de Bădulescu Vlad Radu, în Dosarul nr. 1.925/1995.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 22 mai 1996, în prezența unora dintre părți și în lipsa celorlalte părți, legal citate, așa cum s-a consemnat în încheierea din acea dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 29 mai 1996 și, apoi, pentru data de 4 iunie 1996, dată la care a adoptat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 noiembrie 1995, pronunțată în Dosarul nr. 2.914/1995, Curtea Supremă de Justiție, Secția

civilă, a dispus sesizarea Curții Constituționale, pentru a se pronunța asupra excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 330, ale art. 330¹, ale art. 330², ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă.

În motivarea excepției s-a susținut că dispozițiile acestor articole — introduse după adoptarea Constituției — contravin prevederilor constituționale ale art. 16 și ale art. 128. S-a mai susținut că instituirea recursului în anulare, în favoarea Ministerului Public, fără termen, constituie o încălcare a art. 128 coroborat cu art. 16 din Constituție.

Se arată, referitor la art. 330¹ și 330² din Codul de procedură civilă, că revizuirea și contestația în anulare sunt afectate de termene în care căile de atac respective pot fi exercitate. În aceste condiții, „instituirea unei căi de atac numai în favoarea Ministerului Public, fără termen, pentru motive ce puteau fi invocate prin alte căi de atac cu termen, constituie o inegalitate, întrucât aceste dispoziții ale Codului de procedură civilă devin mai îngăduitoare pentru una dintre părți și, în ipoteza în care nu și-a exercitat în termen căile de atac, poate să o facă oricând, spre deosebire de celelalte părți pentru care hotărârea capătă autoritate de lucru judecat“.

Exprimându-și opinia, potrivit art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, doi judecători ai completului de judecată apreciază că excepția este neîntemeiată, deoarece în art. 128 din Constituție se prevede că împotriva hotărârilor judecătorești părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii. Prevederile art. 330 din

*) A se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 96/1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996.

Codul de procedură civilă sunt de strictă interpretare, ele având în vedere amestecul judecătorului în atribuțiile puterii executive ori ale celei legislative, iar nu o simplă depășire a competenței. Recursul în anulare reprezintă un instrument de înlăturare a efectelor grave și de netolerat ale unor hotărâri judecătorești, pronunțate în disprețul organizării constituționale a statului.

Intervenția Ministerului Public are ca principală sarcină ocrotirea drepturilor și libertăților cetățenilor față de orice abuzuri, inclusiv cele care își au sorgintea într-o hotărâre judecătorească, și nu poate fi obstaculată prin fixarea unui termen redus de exercitare a recursului în anulare. De altfel, în dreptul material, încălcarea unei dispoziții de ordine publică a legii este sancționată cu nulitatea absolută, care poate fi invocată oricând și nu poate fi acoperită prin confirmare, oricât timp s-ar fi scurs de la încheierea actului juridic.

Unul dintre membrii completului de judecată a formulat opinie separată, considerând că dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale, întrucât prevăd că recursul în anulare se poate exercita oricând.

Principiul autorității lucrului judecat și principiul stabilității hotărârilor judecătorești pot fi considerate principii constituționale, întrucât, prin nerespectarea lor, se ajunge tocmai la înfrângerea principiului puterii lucrului judecat și, în special, al stabilității raporturilor juridice cuprinse în hotărârile judecătorești.

Se menționează că, chiar în legislația statului totalitar, potrivit art. 329 alin. 2 din Codul de procedură civilă, recursul extraordinar era afectat de un termen de un an.

Abuzurile pe care judecătorii le-ar putea face în exercitarea atribuțiilor — se arată în acest punct de vedere — pot fi înlăturate și dacă termenul de introducere a recursului în anulare ar fi de un an.

Curtea Supremă de Justiție, Secția civilă, prin Încheierea din 23 ianuarie 1996, pronunțată în Dosarul nr. 3.232/1995, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a aceluiași dispoziții legale.

Motivând excepția, autorii acesteia susțin că textele criticate încalcă principiile art. 128 din Constituție, care prevăd că „împotriva hotărârilor judecătorești părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”.

Instanța consideră că excepția nu este întemeiată.

Prin Încheierea din 2 februarie 1996, pronunțată în Dosarul nr. 3.658/1995, tot Secția civilă a Curții Supreme de Justiție sesizează Curtea Constituțională cu neconstituționalitatea prevederilor art. 330, ale art. 330¹, ale art. 330², ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă.

Se susține că dispozițiile menționate contravin art. 16 alin. (1) și art. 128 din Constituție.

Instanța de judecată nu își exprimă însă opinia asupra excepției invocate.

Prin Încheierea din 15 martie 1996, pronunțată în Dosarul nr. 1.925/1995, Curtea Supremă de Justiție, Secția civilă, a dispus sesizarea Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă. În susținerea excepției se arată că sunt încălcate principiile statornicite de art. 128 din Constituție, deoarece Ministerul Public are posibilitatea de a declara recurs oricând împotriva hotărârilor judecătorești irevocabile, creându-se astfel o inechitate în raport cu ceilalți participanți la procesul civil.

Instanța apreciază că excepția este neîntemeiată.

Pentru soluționarea cauzei s-au solicitat punctele de vedere ale Camerei Deputaților, Senatului și al Guvernului.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția este neîntemeiată, împărtășind opinia majoritară a completelor de la Curtea Supremă de Justiție, Secția civilă.

Se apreciază că prevederile art. 16 și art. 128 din Constituție nu au fost încălcate, deoarece „aceste prevederi au în vedere raporturile dintre subiectele de drept, persoane fizice sau juridice, în timp ce în cazul recursului în anulare este implicată primordial necesitatea restabilirii ordinii legale constituționale privind conlucrarea strict legală a puterilor statale. Pentru a se acționa consecvent în această direcție, nu este oportun să se prevadă niște limite în timp, o atare sarcină având un caracter permanent actual”.

Se mai apreciază că poziția de resemnare a părților litigante, ca și efectul autorității de lucru judecat al hotărârii judecătorești definitive și irevocabile nu constituie argumente care să justifice discutarea exercitării recursului în anulare de către procurorul general, datorită situației ei în afara intereselor publice, statale.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, rapoartele judecătorului-raportor, concluziile părților și ale procurorului, precum și dispozițiile art. 330, ale art. 330¹, ale art. 330², ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă să soluționeze excepțiile de neconstituționalitate, care au fost formulate și înaintate, cu respectarea prevederilor art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 23 din Legea nr. 47/1992.

Deoarece încheierile de sesizare a Curții Constituționale provin de la aceeași instanță, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, în scopul mai bunei administrări a justiției, fiind întrunite cerințele art. 164 din Codul de procedură civilă, prin Încheierea din ședința publică din 22 mai 1996 s-a dispus conexarea dosarelor nr. 16C/1996, nr. 30C/1996 și nr. 41C/1996 la Dosarul nr. 15C/1996.

Din cuprinsul încheierilor de sesizare a Curții Constituționale rezultă, așadar, că s-a invocat neconstituționalitatea prevederilor art. 330, ale art. 330¹, ale art. 330² alin. 1, ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă.

În cadrul dezbaterilor, prin concluziile în fond, s-a renunțat la excepțiile de neconstituționalitate a prevederilor art. 330, ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă. Instanța de contencios constituțional nu poate însă să ia act de această renunțare. Excepția de neconstituționalitate este o excepție de ordine publică, prin invocarea ei punându-se în discuție abaterea unor reglementări legale de la dispozițiile legii fundamentale, iar soluția asupra excepției este de interes general. Așa fiind, excepția de neconstituționalitate nu rămâne la dispoziția părții care a invocat-o și ea nu este susceptibilă de acoperire, nici pe calea renunțării exprese la soluționarea ei de către instanță.

Punerea în discuție a constituționalității prevederilor art. 330 din Codul de procedură civilă ar însemna de fapt repudierea a însăși instituției recursului în anulare. Or, nici un temei constituțional nu poate fi invocat pentru a se susține incompatibilitatea constituțională a recursului în anulare. Dimpotrivă, făcându-se aplicarea dispozițiilor art. 128 din Constituție, „în condițiile legii” se pot organiza diverse căi de atac împotriva hotărârilor judecătorești, inclusiv căi extraordinare. Prin modificările aduse Codului de procedură civilă în materia căilor de atac, ca urmare a adoptării Legii

nr. 59/1993, a fost introdus recursul în anulare, cale de atac care a mai existat în legislația română până la abrogarea din anul 1952.

Autorii excepției de neconstituționalitate n-au pus însă în discuție legitimitatea constituțională a recursului în anulare, ci faptul că el poate fi exercitat numai de către procurorul general, aspect asupra căruia se va stăruie în contextul examinării constituționalității prevederilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă.

Art. 330³ din Codul de procedură civilă, printr-o dispoziție de trimitere, precizează procedura ce trebuie urmată la judecarea și soluționarea recursului în anulare, precum și obligativitatea participării procurorului la judecata recursului în anulare. Art. 330⁴ din Codul de procedură civilă arată condițiile în care procurorul general își poate retrage recursul în anulare și consacră, totodată, dreptul părților din proces de a stăruie pentru continuarea judecării. Or, prin aceste prevederi nu poate fi pusă în discuție nici o situație conflictuală cu dispozițiile Constituției. De altfel, dacă sunt considerate constituționale prevederile art. 330 din Codul de procedură civilă, reglementările cuprinse la art. 330³-330⁴ din Codul de procedură civilă, inevitabile în condițiile existenței recursului în anulare, nu pot fi ele însele considerate ca neconstituționale, câtă vreme prin aceste reglementări nu se face altceva decât să se precizeze procedura soluționării recursului în anulare și fiecare dintre aceste reglementări sunt compatibile cu dispozițiile de principiu ale legii fundamentale.

Rămân așadar în examinare, sub aspectul constituționalității, prevederile art. 330¹ și ale art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă.

Potrivit art. 330¹ din Codul de procedură civilă „recursul în anulare se poate declara oricând“. Întrucât textul nu limitează în timp posibilitatea acordată numai procurorului general de a introduce recursul în anulare, prevederile arătate au fost considerate neconstituționale. Ele au fost considerate neconstituționale, mai întâi, pentru că dreptul de a exercita recursul în anulare a fost rezervat în exclusivitate procurorului general; sub un al doilea aspect, ele ar fi neconstituționale pentru că legea nu prevede un termen până la care poate fi exercitat recursul în anulare. În esență, astfel cum s-a susținut, prin această posibilitate nelimitată în timp de a se exercita recursul în anulare se pun sub semnul incertitudinii autoritatea lucrului judecat și stabilitatea raporturilor juridice. În context s-au evocat prevederile în materie ale legii de procedură penală, care, reglementând, de asemenea, recursul în anulare, precizează că numai „recursul în anulare în favoarea celui condamnat poate fi declarat oricând“, în celelalte cazuri recursul în anulare putând fi declarat „numai în termen de un an de la data când hotărârea a rămas definitivă“, astfel cum precizează art. 411 din Codul de procedură penală. Totodată, prin acest mod de reglementare, părțile, în sens larg, cetățenii, se află într-o poziție inegală față de autorități, din moment ce ele însele nu pot exercita recursul în anulare.

Ar rezulta, în opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, că prevederile art. 330¹ din Codul de procedură civilă contravin, „direct“, dispozițiilor art. 128 din Constituție, ale art. 11 alin. (2) din Constituție coroborat cu art. 20 din legea fundamentală și cu art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, ale art. 14 pct. 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice. În mod „implicit“, prevederile art. 330¹ din Codul de procedură civilă ar contraveni dispozițiilor art. 15 alin. (2) și ale art. 16 alin. (1) din Constituție.

Potrivit art. 128 din Constituție, împotriva hotărârilor judecătorești, „părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac în condițiile legii“. În interpretarea autorilor excepției de neconstituționalitate, prin reprezentanții lor, dispozițiile art. 128 din Constituție implică „egalitatea participanților la un proces în raport cu folosirea căilor de atac“, „egalitatea armelor“, ceea ce nu se asigură prin punerea în exclusivitate la dispoziția procurorului general a recursului în anulare.

Acest mod reduționist de interpretare nu corespunde însă sensului real al dispozițiilor art. 128 din Constituție, nici aceluia al prevederilor art. 16 din Constituție. (Dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituție, prin care se reglementează aplicabilitatea legii în timp — considerate ca încălcate „implicit“ — nu au nici o incidență cu problema de constituționalitate în discuție). Locuțiunea „în condițiile legii“ din textul art. 128 din Constituție nu poate avea semnificația atribuită de autorii excepției de neconstituționalitate, anume aceea că totdeauna în sistemul jurisdicțional părțile trebuie să se afle în aceeași poziție în raport cu căile de atac conferite de lege împotriva hotărârilor judecătorești. (Bunăoară, intervenientul accesoriu, deși „parte“ în procesul civil, nu poate exercita necondiționat calea de atac). Egalitatea părților în procesul civil nu poate fi redusă numai la exercitarea directă a căilor de atac. Ea are determinări mult mai largi. Unele dintre acestea sunt de altfel evocate în chiar cuprinsul reglementărilor având ca obiect recursul în anulare (art. 330³ alin. 1 și art. 330⁴ din Codul de procedură civilă). Este de observat, mai ales pentru că s-a constituit ca argument și reglementarea din domeniul procedurii penale, că, potrivit art. 409 din Codul de procedură penală, recursul în anulare se exercită — ca și în materie procesuală civilă — numai de procurorul general, din oficiu sau la cererea ministrului justiției. În fine, art. 16 alin. (1) din Constituție, constituit ca reper pentru demonstrarea conflictului de constituționalitate, privește egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, nu egalitatea de tratament juridic al acestora în raport cu cea aplicabilă autorităților publice. Această egalitate nu exclude, ci chiar implică un tratament juridic diferențiat, ținând seama de natura autorităților publice și de „atribuțiile“ acestora. Ministerul Public este o astfel de autoritate care exercită atribuții, nu drepturi subiective.

Art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale consacră dreptul persoanei la un proces echitabil. În sensul practicii instanței europene, conceptul de „proces echitabil“ nu implică în mod necesar existența mai multor grade de jurisdicție, a unor căi de atac al hotărârilor judecătorești, nici, pe cale de consecință, posibilitatea exercitării acestor căi de atac — inclusiv a celor extraordinare — de către toate părțile din proces. Art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, privitor la dreptul oricărei persoane „de a fi audiată în mod echitabil și public de către un tribunal independent și imparțial“, nu are nici o legătură cu problema de constituționalitate în discuție. Art. 14 pct. 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, consacrand egalitatea „tuturor oamenilor“ în fața instanțelor și dreptul la un proces echitabil, nu pune astfel în discuție necesitatea garantării pentru toate părțile dintr-un proces a dreptului de a exercita toate căile extraordinare de atac al hotărârilor judecătorești.

În legătură cu prevederile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, stăruie însă o altă problemă de constituționalitate, anume faptul că procurorul general poate declara recursul în anulare „oricând“. Neconstituționalitatea acestor prevederi nu poate fi însă susținută prin invocarea

dispozițiilor art. 128 din Constituție. Potrivit acestor dispoziții, căile de atac se exercită „în condițiile legii“. Pornind de la semnificația acestei locuțiuni, nu se poate ajunge prin extrapolare la concluzia că legea ar fi trebuit să prevadă un termen pentru exercitarea recursului în anulare, căci numai astfel ea ar satisface exigențele constituționale. La această concluzie nu s-ar putea ajunge nici pe calea invocării altor dispoziții constituționale.

Art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 14 pct. 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice garantează dreptul persoanei de a-i fi examinată cauza „într-un termen rezonabil“. Aceste prevederi vizează însă celeritatea procesului, nu necesitatea stabilirii pentru toate căile de atac — inclusiv cele extraordinare — a unor termene pentru exercitarea lor. Chiar în materie procesual-penală, art. 411 alin. 1 din Codul de procedură penală prevede că recursul în anulare în favoarea celui condamnat poate fi declarat „oricând“. Deși situațiile procesual-penale și procesual-civile nu sunt cu totul comparabile, reglementările procesual-penale pot avea semnificație, în materie procesual-civilă, sub un alt aspect. Motivele recursului în anulare, prevăzute de art. 330 din Codul de procedură civilă, sunt stabilite în profitul ambelor părți din procesul civil, dacă acestea au fost de bună-credință, atât reclamantul, cât și pârâtul având interesul să obțină dezlegarea raportului litigios fără ca instanța să-și depășească atribuțiile puterii judecătorești și pronunțându-se cu desăvârșită imparțialitate.

Totuși n-ar putea fi ignorate celelalte argumente invocate de către autorii excepțiilor de neconstituționalitate în sprijinul ideii că ar trebui să se prevadă un termen și pentru exercitarea recursului în anulare. Dar Curtea Constituțională nu este competentă să sancționeze omisiuni legislative, nici nu poate — în sensul practicii ei constante — să se manifeste ca legislator pozitiv.

Sunt motivele pentru care, cu opinia separată a unui judecător, nu s-a putut reține nici excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă, sub acest al doilea aspect.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 11, al art. 15, al art. 16, al art. 20, al art. 128 și al 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi, cât privește prevederile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, și în unanimitate, în privința celorlalte prevederi din legea de procedură civilă, considerate ca neconstituționale,

CURTEA

În numele legii

D E C I D E :

1. Admite excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă, invocată de doamnele Buriman Marina Ioana, Antonescu Elena, Antonescu Cristina, Gheorghiu Marie-Angele Roxana și Diplan Gheorghiu Lucreția Ariana în dosarele nr. 2.914/1995, nr. 3.232/1995 și nr. 3.658/1995, pe rolul Curții Supreme de Justiție.

2. Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă invocată de doamnele Buriman Marina Ioana, Antonescu Elena, Antonescu Cristina, Gheorghiu Marie-Angele Roxana, Diplan Gheorghiu Lucreția Ariana și de domnul Bădulescu Vlad Radu în dosarele nr. 2.914/1995, nr. 3.232/1995, nr. 3.658/1995 și nr. 1.925/1995 pe rolul Curții Supreme de Justiție, cu opinie separată, în sensul că prevederile art. 330¹ din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale.

3. Constată că prevederile art. 330, ale art. 330² alin. 2, ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă sunt constituționale.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din 4 iunie 1996.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Ioan Deleanu

Curtea Constituțională a considerat însă, cu unanimitatea membrilor completului, că sunt neconstituționale prevederile art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora „procurorul general poate dispune pe termen limitat suspendarea executării hotărârilor judecătorești înainte de introducerea recursului în anulare“. Prin aceste prevederi este afectat principiul separației puterilor în stat, principiu care, deși nu este consacrat expres, el poate fi dedus din ansamblul reglementărilor constituționale și, îndeosebi, al celor având ca obiect precizarea funcțiilor autorităților publice și a raporturilor dintre acestea.

Într-un alt context, Curtea Constituțională a decis că o dispoziție legală, prin care se suspendă cursul judecătii sau executarea hotărârilor judecătorești definitive referitoare la anumite cauze determinate, este neconstituțională. (Decizia Curții Constituționale nr. 6 din 11 noiembrie 1992, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 48 din 4 martie 1993). Or, dacă nici autoritatea legiuitoare nu poate dispune suspendarea executării hotărârilor judecătorești referitoare la anumite cauze determinate, cu atât mai mult o asemenea măsură nu poate fi luată de o altă autoritate.

Este adevărat că Ministerul Public face parte, potrivit Constituției, din „autoritatea judecătorească“. Totuși el reprezintă o magistratură specială, care nu îndeplinește atribuții de natură jurisdicțională. În sensul prevederilor art. 131 alin. (1) din Constituție, procurorii își desfășoară activitatea „sub autoritatea ministrului justiției“, organ esențialmente executiv, fiind, pe cale de consecință, ei înșiși agenți ai autorității executive. Rezultă și astfel că, numai încălcându-se principiul separației puterilor în stat, procurorii ar putea dispune suspendarea executării unei hotărâri judecătorești. De altfel, dacă procurorul general introduce recursul în anulare, potrivit art. 330² alin. 2 din Codul de procedură civilă, instanța poate să dispună suspendarea executării hotărârii. Considerente de oportunitate pentru suspendarea executării hotărârii de către procurorul general, înainte de a sesiza instanța, nu pot avea, în sensul celor arătate, un temei constituțional.

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

OPINIE SEPARATĂ

Sunt întru totul de acord cu decizia completului, cu excepția problemei neconstituționalității prevederilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă.

Desigur, acest text nu contrazice expres nici un text din Constituție. Trebuie să admitem, însă, că întreaga reglementare constituțională este supusă unor principii generale, care să illustreze prevederile art. 1 alin. (3) din legea fundamentală, potrivit căreia România este un stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme și sunt garantate. Știrbirea autorității hotărârilor judecătorești — justiția fiind una dintre puterile statului —, lăsarea nedeterminată, în incertitudine, a situațiilor juridice stabilite — cu autoritate de lege — prin aceste hotărâri, nu pot decât să înfrângă *principiile* statului de drept.

Încălcarea prin lege nu numai a textelor, ci și a principiilor Constituției face ca această lege să fie neconstituțională. Acest lucru este arătat explicit de art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, care prevede: „Sunt neconstituționale prevederile actelor normative prevăzute la alin. (1), care încalcă dispozițiile sau principiile Constituției“.

Alături de „principiile generale“, cuprinse în Titlul I al Constituției, se degajă din întreaga reglementare a acesteia un corp de principii fundamentale. În repetate rânduri, Curtea Constituțională s-a pronunțat asupra existenței unor principii constituționale de acest fel, cum ar fi în cazul separației puterilor în stat sau al egalității șanselor partidelor politice.

Literatura de specialitate a semnalat, la rândul său, existența unor astfel de principii generale.

„După ezitări tradiționale unei jurisprudențe în formare, recentă și continuă — scrie Dominique Rousseau, «Droit du contentieux constitutionnel» (p. 97) —, este clar, astăzi, că toate principiile politicii economice și sociale, în mod particular necesare timpului nostru, au primit valoare constituțională și sunt opozabile legiuitorului de către Consiliul în exercițiul controlului constituționalității legilor.“

Considerăm că, pe drept cuvânt, principiul autorității lucrului judecat și cel al stabilității hotărârilor judecătorești au valoarea unor astfel de principii. Acesta este motivul pentru care considerăm că textul criticat prin excepția de neconstituționalitate contravine Constituției.

Stabilirea unui termen pentru introducerea recursului în anulare ar fi, după părerea noastră, nu o infirmare a valorilor sociale ocrotite prin reglementarea acestei căi de atac, ci un act de stimulare a Ministerului Public de a acționa cu promptitudine.

De altfel, Codul de procedură penală stabilește pentru executarea recursului în anulare un termen de un an, chiar pentru cele mai grave infracțiuni.

Lipsa de corelare este aici vădită.

Textul art. 330¹ din Codul de procedură civilă apare neconstituțional și sub alt aspect.

Potrivit art. 20 din Constituție, dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor

Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte. Dacă există neconcordanțe între pactele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale.

Or, textul amintit contrazice câteva prevederi de mare însemnătate din convențiile internaționale la care România este parte.

Primul dintre acestea este art. 6 din Convenția europeană a drepturilor omului, referitoare la dreptul la un proces echitabil (fair trial). Acest articol prevede că „orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și *într-un termen rezonabil*, a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită prin lege, care va hotărî asupra contestațiilor sale privind drepturile și obligațiile cu caracter civil“.

Referirea la „termenul rezonabil“ presupune, în primul rând, existența unui termen în care să fie pus capăt procesului. Lăsarea unei căi de atac fără un termen poate conduce la reluarea procesului după un interval de timp oricât de lung, ceea ce contrazice în mod vădit caracterul „rezonabil“ al termenului.

Este de semnalat că practica Comisiei și Curții Europene interpretează foarte larg acest text. Astfel, într-o speță (Delcourt, v. Belgia), Curtea a statuat că: „Într-o societate democratică, în sensul convenției, dreptul la o bună administrare a justiției ocupă un loc atât de important încât o interpretare restrictivă a art. 6 pct. 1 nu ar corespunde scopului și obiectului acestei dispoziții“.

Un alt principiu al justiției europene, încălcat de textul art. 330¹ din Codul de procedură civilă, este cel al „egalității armelor“. Acest principiu, definit prin numeroase hotărâri ale Comisiei și Curții Europene, reclamă o identitate de tratament procesual între Ministerul Public și celelalte părți litigante.

Or, din întreaga economie a reglementării căilor de atac din Codul de procedură penală rezultă o vădită inegalitate.

Motivele pentru care o hotărâre irevocabilă poate fi atacată cu recurs în anulare pot fi invocate numai de Ministerul Public. Prin sine însăși, această prevedere nu poate fi criticată, deoarece celelalte părți din proces au posibilitatea să invoce aceleași motive în temeiul art. 304 pct. 4 sau al art. 317 pct. 2 din Codul de procedură civilă.

Inegalitatea apare însă din faptul că, dacă exercitarea căilor contestației în anulare și revizuirii, care sunt la îndemâna tuturor părților, este afectată de termen, exercițiul recursului în anulare nu este. Armele sunt inegale.

Desigur, nu este de competența Curții Constituționale, care nu face operă de legislator pozitiv, să stabilească un anume termen, aceasta fiind atributul exclusiv al puterii legislative.

Nu trebuie uitat însă că, chiar în statul totalitar, recursul extraordinar, posibil inițial oricând, a fost ulterior limitat prin lege la un an, tocmai spre a asigura stabilitatea hotărârilor judecătorești.

Pentru aceste motive, consider că textul art. 330¹ din Codul de procedură civilă contravine Constituției.

Judecător,

prof. univ. dr. Victor Dan Zlătescu

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE pentru aprobarea Statutului Casei de Economii și Consemnațiuni

În baza art. 8 din Legea nr. 66/1996 privind reorganizarea Casei de Economii și Consemnațiuni din România în societate bancară pe acțiuni,

Guvernul României hotărăște :

Articol unic. — Se aprobă Statutul Casei de Economii și Consemnațiuni, prevăzut în anexa la prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE VĂCĂROIU

Contrasemnează:

Ministru de stat, ministrul finanțelor,
Florin Georgescu

București, 1 octombrie 1996.
Nr. 888.

STATUTUL Casei de Economii și Consemnațiuni

CAPITOLUL I

Denumirea, forma juridică, sediul, durata, obiectul de activitate

Art. 1. — Denumirea societății este: Casa de Economii și Consemnațiuni, prescurtat C.E.C.

În toate documentele oficiale emise de C.E.C. vor fi menționate:

- a) denumirea — Casa de Economii și Consemnațiuni și/sau C.E.C.;
- b) numărul și data înmatriculării la Registrul comerțului;
- c) sediul principal;
- d) capitalul social subscris;
- e) codul fiscal.

Art. 2. — C.E.C. este persoană juridică română, având forma juridică de societate bancară pe acțiuni, cu acționar unic statul român. Aceasta își desfășoară activitatea în conformitate cu Legea nr. 66/1996, cu celelalte dispoziții legale în vigoare și cu prezentul statut.

Art. 3. — Sediul principal al C.E.C. este în România, municipiul București, Calea Victoriei nr. 13, sectorul 3.

C.E.C. își va putea schimba sediul cu aprobarea acționarului unic, la propunerea consiliului de administrație.

C.E.C. poate înființa sucursale, filiale, agenții proprii și mandatare, cu respectarea cerințelor legii și ale prezentului statut.

Art. 4. — Durata de funcționare este nelimitată.

Art. 5. — C.E.C. funcționează ca bancă de economii, având ca principal obiect de activitate atragerea, păstrarea

și fructificarea economiilor bănești în lei și în valută ale populației, a disponibilităților bănești ale persoanelor juridice, precum și primirea de sume spre consemnare.

Obiectul de activitate al C.E.C. cuprinde toată gama de activități și servicii bancare specifice băncilor de economii, care pot fi legal prestate în România și/sau în străinătate, în conformitate cu legislația în vigoare și cu prezentul statut. Aceste activități includ:

a) atragerea, păstrarea și fructificarea dispozițiilor bănești în lei și/sau în valută ale populației și ale persoanelor juridice, pe care le gestionează în numele clienților, efectuând pentru aceștia operațiuni de încasări și plăți și/sau decontări;

b) primirea de sume spre consemnare;

c) acordarea de credite persoanelor fizice pentru cumpărarea, construirea, modernizarea, consolidarea sau repararea locuințelor proprietate personală și/sau pentru cumpărarea de bunuri de consum în condiții de garantare de către împrumutat și dobândă negociate, individualizate și particularizate potrivit normelor proprii C.E.C.;

d) acordarea de credite agenților economici mici și mijlocii în condiții de garantare de către împrumutat și dobândă negociate, individualizate și particularizate potrivit normelor proprii C.E.C., emiterea și acceptarea de credite documentare, garanții și efectuarea de operațiuni cu incasso;

e) plasamente în titluri de stat, constituirea de depozite la societățile bancare, precum și acordarea de credite societăților bancare;

f) primirea și acordarea de credite în valută, încheind în acest scop convenții și aranjamente potrivit reglementărilor în materie cu societăți bancare și financiare străine și române;

g) efectuarea, în limita mandatului primit, de încasări pentru bugetul de stat, pentru bugetul asigurărilor sociale de stat și pentru bugetele locale, vânzarea în mandat de titluri de stat în lei și în valută;

h) efectuarea de operațiuni de mandat pe bază de convenții;

i) participarea la credite consorțiale;

j) cumpărarea, deținerea, vânzarea, schimbarea și/sau efectuarea de comerț cu monedă națională sau străină convertibilă; înființarea, organizarea și exploatarea de case de schimb valutar, stabilind cotații proprii, cu respectarea reglementărilor în vigoare;

k) cumpărarea, deținerea, vânzarea, schimbarea, negocierea oricăror tipuri de instrumente financiare, efecte de comerț, produse financiare derivate, titluri de stat sau alte titluri de valoare, acțiuni, ipoteci și derularea de tranzacții financiare și monetare;

l) emiterea de titluri de valoare;

m) emiterea de efecte de comerț în favoarea agenților economici mici și mijlocii, acceptarea, avalizarea, forfetarea, scontarea și girarea efectelor de comerț emise de aceștia și/sau de terți, primirea, emiterea și negocierea de garanții pentru aranjamente de plată, în țară și/sau în străinătate, proprii, ale terților și/sau în favoarea acestora;

n) participarea la operațiuni pe piața financiară primară și/sau secundară, realizând, în nume propriu și/sau la ordin, operațiuni în monedă efectivă;

o) efectuarea de servicii de consultanță și management pentru clienții săi, pentru alte persoane fizice și juridice în probleme financiare și/sau bancare cum ar fi: planificări și/sau realizări de investiții, brokeraj, asigurări, cărți de credit, cecuri de călătorie, operațiuni în trustee, leasing, factoring, emiteri și/sau lansări de acțiuni și/sau de obligațiuni;

p) organizarea și punerea la dispoziția clienților de servicii pentru depozitarea și păstrarea de valori mobiliare și/sau orice alte documente și de servicii de depozitare, compensare multilaterală și decontare în tranzacții cu valori mobiliare și alte titluri de credit;

r) coordonarea, finanțarea și conducerea, în totalitate și/sau în parte, a afacerilor și a operațiunilor oricărei alte societăți subsidiare și/sau trecute sub controlul său direct și/sau indirect;

s) efectuarea de tranzacții cu imobile, necesare desfășurării activității C.E.C., și de tranzacții cu bunuri mobile și imobile în executarea creanțelor;

t) intrarea în raporturi de asociere și/sau în orice alt aranjament de participare la profituri cu alte societăți bancare, financiare, de asigurări, de valori mobiliare etc., potrivit legii, depozitarea de active ale societăților de intermediere de valori mobiliare și ale organismelor de plasament colectiv în valori mobiliare, cu operațiunile conexe

și accesorii aferente calității de depozitar și distribuția și răscumpărarea de titluri de participare la organisme de plasament colectiv în valori mobiliare, prin contracte încheiate cu societățile de investiții financiare, de administrare de organisme de plasament colectiv în valori mobiliare și de intermediere de valori mobiliare;

u) încheierea de acorduri de corespondent bancar și operarea de conturi de corespondent cu societăți bancare din România și din străinătate;

v) încheierea de acorduri și de convenții specific bancare cu organizații și/sau instituții române, străine și/sau internaționale cu caracter financiar și/sau bancar; afilierea la astfel de organisme, participarea la activitatea acestora și editarea de publicații proprii;

x) mandatarea unor persoane fizice și/sau juridice de a desfășura operațiuni specifice C.E.C.

y) efectuarea altor plasamente stabilite de consiliul de administrație.

Art. 6. — C.E.C. poate, la cererea Guvernului și/sau a oricăror organisme guvernamentale, să acționeze ca agent consultant și/sau ca agent al acestora în orice operațiuni specifice activității sale, pe bază de convenții încheiate în acest scop.

Art. 7. — Contractele de credit C.E.C. sunt titluri executorii.

CAPITOLUL II

Capitalul social. Acțiuni

Art. 8. — Capitalul social inițial al C.E.C. este de 220.000 milioane lei, împărțit în 220.000 acțiuni cu o valoare nominală de 1.000.000 lei fiecare, și aparțin în întregime statului român.

Capitalul subscris și vărsat este de 220.000 milioane lei.

Art. 9. — Acțiunile emise de C.E.C. au o valoare egală și sunt indivizibile. C.E.C. recunoaște un singur proprietar al acestor acțiuni — statul român —, reprezentat de Ministerul Finanțelor.

Art. 10. — Capitalul social se majorează prin emisiune de noi acțiuni, la propunerea consiliului de administrație, cu aprobarea acționarului unic. Majorarea capitalului social se poate efectua și prin capitalizarea unor fonduri proprii, potrivit legii, la propunerea consiliului de administrație și cu aprobarea acționarului unic.

Capitalul social poate fi redus, la propunerea consiliului de administrație, cu acordul acționarului unic și cu respectarea prevederilor legale privind capitalul social minim.

Art. 11. — Calitatea de acționar unic dă dreptul statului, reprezentat prin Ministerul Finanțelor, de a beneficia de toate drepturile și de a executa toate obligațiile stipulate de legislația în materie, în vigoare.

Acțiunile sunt purtătoare de dividende din profiturile C.E.C. și se distribuie acționarului în condițiile legii.

Activele C.E.C. nu pot face obiectul vreunei acțiuni judiciare în legătură cu obligațiile față de terți ale acționarului unic.

Creditorii acționarului unic pot pretinde numai partea din profit aferentă acționarului.

CAPITOLUL III

Conducerea și administrarea C.E.C.

Art. 12. — Statul, reprezentat prin Ministerul Finanțelor, este unicul acționar al C.E.C.

În această calitate, Ministerul Finanțelor:

- a) aprobă programul strategic al activității anuale;
- b) aprobă proiectul bugetului anual de venituri și cheltuieli, inclusiv nivelul de salarizare a președintelui și vicepreședinților;
- c) aprobă bilanțul contabil după primirea raportului consiliului de administrație și al cenzorilor, repartizează profitul și fixează dividendele;
- d) aprobă modul de administrare și descarcă de gestiune consiliul de administrație;
- e) numește pe membrii și pe membrii supleanți ai comisiei de cenzori și le stabilește remunerația.

Totodată, este de competența acționarului unic:

- a) modificarea capitalului social al C.E.C.;
- b) mutarea sediului;
- c) fuziunea cu alte societăți bancare;
- d) aprobarea participării la capitalul social al unor societăți (la societăți nou-înființate sau la majorarea de capital social al unor societăți).

Art. 13. — C.E.C. este condusă de un consiliu de administrație format din: președinte, 3 vicepreședinți și 7 membri. Președintele și vicepreședinții C.E.C. sunt numiți de primul-ministru. Ceilalți membri sunt numiți de ministrul finanțelor.

Președintele C.E.C. îndeplinește și funcția de președinte al consiliului de administrație.

Membrii consiliului de administrație sunt numiți pe o perioadă de 4 ani. Calitatea de membru al consiliului de administrație încetează prin deces, demisie sau din motive medicale. Revocarea membrilor consiliului de administrație se poate face numai de către cei care i-au numit, pe motiv de nerealizări manageriale sau de condamnare penală. Numirea poate fi reînnoită la sfârșitul mandatului.

În cazul în care, indiferent din ce motive, rămâne un loc vacant (din cele șapte) în consiliul de administrație, președintele consiliului de administrație numește un membru interimar până la prima ședință, când ministrul finanțelor va numi pe noul membru pentru perioada rămasă.

Fiecare membru al consiliului de administrație, la preluarea funcției, urmează a depune o garanție, precum și semnătura sa la Registrul comerțului, conform legislației în vigoare.

Garanția va reprezenta dublul remunerației lunare cuvenite membrilor Consiliului de administrație al C.E.C.

Pentru urmărirea aducerii la îndeplinire a hotărârilor consiliului de administrație, precum și ale comitetului de direcție, se numește, prin ordin al președintelui, un secretariat.

Consiliul de administrație se reunește cel puțin o dată pe lună sau ori de câte ori este necesar, la convocarea președintelui acestuia.

Ședințele consiliului de administrație sunt prezidate de președinte sau, în lipsa acestuia, de un vicepreședinte C.E.C. desemnat de președinte.

Pentru desfășurarea ședințelor este necesară prezența majorității simple a membrilor consiliului de administrație. Deciziile consiliului de administrație se iau cu majoritate calificată de voturi, de 3/4 din numărul membrilor consiliului de administrație prezenți.

În interesul dezbaterilor, dacă problemele ce urmează a fi discutate o impun, la ședințele consiliului de administrație pot fi invitați specialiști din C.E.C. sau de la alte instituții.

Consiliul de administrație are următoarele atribuții principale:

- a) dezbate și aprobă condițiile generale de afaceri ale C.E.C., structura organizatorică a centralei și a unităților subordonate, sistemul de salarizare, precum și normele metodologice de lucru, regulamentul de organizare și funcționare, regulamentul de ordine interioară;
- b) hotărăște asupra politicii de atragere, păstrare și fructificare a economiilor bănești ale populației și disponibilităților persoanelor juridice;
- c) stabilește nivelul ratei dobânzilor practicate de C.E.C. și al comisioanelor, având dreptul de a stabili comisioane și dobânzi preferențiale;
- d) aprobă plafoanele de lucru cu societățile bancare corespondente și plafoanele de risc pe societăți bancare;
- e) hotărăște cu privire la politica de plasamente a C.E.C.;
- f) hotărăște în legătură cu strategia de acordare a creditelor pentru populație și pentru agenții economici mici și mijlocii;
- g) aprobă competențele de acordare a creditelor pentru comitetul de direcție, sucursale, filiale;
- h) întocmește bilanțul contabil, contul de profit și pierderi și raportul asupra acestora;
- i) supune aprobării acționarului unic bugetul de venituri și cheltuieli, strategia C.E.C. și programul de activitate pe exercițiul financiar următor;
- j) supune aprobării acționarului unic modificarea capitalului social;
- k) autorizează ocuparea, de către membrii comitetului de direcție și de către directorii executivi, a funcțiilor de reprezentanți, administratori sau cenzori în alte societăți comerciale;
- l) aprobă emisiunea de titluri de valoare și decide asupra condițiilor generale de prestare a serviciilor de intermediere financiară oferite de C.E.C.;
- m) analizează și supune aprobării acționarului unic participarea C.E.C. la capitalul social al altor societăți, în conformitate cu prevederile legale, prin cumpărări de acțiuni, dobândiri de părți sociale și/sau aport direct la înființarea acestora și/sau în orice altă modalitate permisă de lege;
- n) aprobă cumpărarea și construirea de bunuri imobile necesare activității C.E.C.;
- o) aprobă repartizarea fondului de participare la profit și sumele ce revin președintelui și vicepreședintelui din acest fond;
- p) decide acordarea de donații oricăror instituții naționale, de caritate, de interes public și/sau general, oricăror asociații ori pentru organizarea de expoziții, sponsorizări de

acțiuni cultural-sportive și, în general, pentru orice altă activitate permisă de lege și în limitele acesteia;

r) stabilește competențele, atribuțiile și răspunderile ce revin comitetului de direcție, altele decât cele stabilite prin prezentul statut;

s) decide în orice alte probleme, conform legislației în vigoare.

Pentru activitatea depusă, membrii consiliului de administrație primesc o indemnizație, reprezentând 20% din salariul președintelui, pentru participarea la fiecare ședință.

Consiliul de administrație emite la sfârșitul fiecărei ședințe în care au fost luate hotărâri documentul numit „hotărâre a Consiliului de administrație al C.E.C.”, cu cel puțin două dintre semnăturile membrilor prezenți, dintre care una a reprezentantului numit de Ministerul Finanțelor. În aplicarea hotărârii consiliului de administrație, președintele C.E.C. emite decizii. Emitenții își pot delega în scris competența în limitele stabilite de lege și de un regulament de organizare și funcționare a organelor executive, de decizie, ale C.E.C.

Lucrările consiliului de administrație se consemnează în procese-verbale de ședință, semnate de membrii prezenți și ținute într-un registru de procese-verbale.

Membrii consiliului de administrație absenți vor semna procesul-verbal de ședință, putând consemna opiniile separate în termen de o lună de la data ședinței. Depășirea acestui termen va fi semnalată Ministerului Finanțelor, care va decide, după caz.

Art. 14. — În perioada dintre ședințele consiliului de administrație, comitetul de direcție asigură administrarea C.E.C., în interesul acesteia și în limitele competențelor care i-au fost conferite prin statut și/sau prin hotărâri ale consiliului de administrație.

Comitetul de direcție este compus din președintele și vicepreședintele C.E.C.

Președintele consiliului de administrație, în calitatea sa de președinte al C.E.C., este și președintele comitetului de direcție.

Comitetul de direcție se întrunește cel puțin o dată pe săptămână sau ori de câte ori este necesar, la convocarea președintelui sau a înlocuitorului acestuia.

La ședințele comitetului de direcție pot fi invitați și angajați ai C.E.C.

Deciziile în ședințele comitetului de direcție vor fi luate cu majoritatea absolută a voturilor membrilor. La situații paritare, votul președintelui este decisiv.

Principalele atribuții ale comitetului de direcție sunt:

a) aprobă operațiunile în limita competențelor stabilite de consiliul de administrație;

b) prezintă consiliului de administrație informații privind activitatea și situația patrimonială a C.E.C. și face propuneri de operațiuni a căror aprobare este de competența consiliului de administrație;

c) elaborează strategia C.E.C. și programul de activitate, pe care le supune aprobării consiliului de administrație;

d) întocmește raportul anual cu privire la activitatea societății bancare, proiectul de activitate, bugetul de venituri și cheltuieli și programul de investiții pe anul în curs;

e) hotărăște cu privire la politica de resurse umane a C.E.C., supune aprobării consiliului de administrație sistemul de salarizare, aprobă fondul de premiere și repartizarea acestuia;

f) fixează cotele de participare la profit a conducerii centralei C.E.C. (cu excepția președintelui și a vicepreședinților), a celorlalți salariați ai centralei C.E.C., precum și fondurile pe sucursale;

g) stabilește regimul semnăturilor în centrala C.E.C.;

h) aprobă stabilirea de relații de corespondent cu alte societăți bancare și avizează plafoanele de lucru cu acestea;

i) aprobă înființarea sau desființarea uneia sau a mai multor sucursale, filiale și agenții proprii ale C.E.C.;

j) stabilește competențele directorilor din centrala C.E.C. și de la sucursale;

k) aprobă formarea unor comitete și comisii de lucru, împuternicite să analizeze problemele supuse lor de către comitetul de direcție, stabilește structura, atribuțiile și limitele de competență ale acestora;

l) supune aprobării consiliului de administrație structura organizatorică a unităților subordonate, regulamentul de organizare și funcționare, regulamentul de ordine interioară, condițiile generale de afaceri ale C.E.C., procedurile și metodologia de lucru;

m) rezolvă orice alte probleme stabilite de consiliul de administrație și execută hotărârile luate de acesta.

Dezbaterile ședințelor comitetului de direcție se consemnează în procese-verbale înscrise în registrul special, care se prezintă consiliului de administrație.

Hotărârile comitetului de direcție se comunică în scris compartimentelor din C.E.C. interesate și/sau celor ce urmează să execute hotărârea.

Art. 15. — Președintele Consiliului de administrație al C.E.C. este reprezentantul legal al societății și o angajează patrimonial prin semnătură autografă pusă pe actele încheiate în numele acesteia cu terții, putând efectua orice operațiuni și dispune orice măsuri necesare pentru realizarea obiectului de activitate.

Președintele Consiliului de administrație al C.E.C. poate delega puteri de reprezentare oricărui dintre administratori sau directori executivi, mandatul trebuind să menționeze expres puterile acordate și autoritățile ori instituțiile sau persoanele în fața cărora se face reprezentarea, ca și operațiunile și volumul valoric pentru care este delegat dreptul de reprezentare.

Președintele C.E.C., care este și președintele consiliului de administrație și al comitetului de direcție, asigură conducerea generală a activității C.E.C., angajând C.E.C. în raporturile sale cu terții, având, în principal, următoarele atribuții:

a) conduce ședințele consiliului de administrație și ale comitetului de direcție;

b) exercită conducerea operativă a C.E.C., urmărind buna administrare a acesteia și asigurarea integrității patrimoniului ei;

c) negociază și semnează, în numele acționarului unic, contractul colectiv de muncă;

d) aplică sancțiuni disciplinare și administrative salariaților C.E.C. și emite decizii de imputare în condițiile legii;

e) împuternicește și mandatează pe reprezentanții C.E.C. în relațiile cu terții;

f) încheie, modifică și desface contractul individual de muncă al salariaților din centrala C.E.C., precum și al conducătorilor sucursalelor pe care le și numește;

g) îndeplinește orice alte atribuții date în competența sa de către consiliul de administrație și de comitetul de direcție.

Art. 16. — Supravegherea generală a activității financiare a C.E.C. va fi efectuată de comisia de cenzori, formată din 3 membri și 3 membri supleanți numiți conform art. 12 al prezentului statut.

Cenzorii vor fi experți contabili.

Înainte de intrarea în funcție, cenzorii vor depune, cu titlu de garanție, 1/3 din garanția prevăzută în prezentul statut pentru administratori.

Atribuțiile, drepturile și obligațiile cenzorilor, precum și răspunderea acestora sunt stabilite de legislația în vigoare și de regulile aplicabile mandatului.

CAPITOLUL IV Activitatea C.E.C.

Art. 17. — Depunerile populației la C.E.C. au caracter voluntar și se primesc cu respectarea strictă a principiului liberului consimțământ al depunătorilor.

Depunători C.E.C. (titulari ai instrumentelor de economisire) pot fi persoane fizice, rezidente sau/și nerezidente.

Depunerile se primesc în sume nelimitate, în lei sau în valută, pe numele persoanei care le-a efectuat, pe numele altei persoane sau la purtător, conform reglementărilor C.E.C.

Art. 18. — Depunătorii primesc instrumente de economisire specifice și/sau standardizate, emise de C.E.C. pe baza datelor pe care depunătorii le declară pe proprie răspundere. Condițiile de emisie și de funcționare ale instrumentelor de economisire se stabilesc prin norme de către C.E.C.

Depunerile populației la C.E.C. pe instrumente de economisire pot îmbrăca atât formă materializată (librete de economii, obligațiuni, certificate de economii, de depunere și altele similare), cât și dematerializată (conturi curente personale, de depozit).

Instrumentele de economisire emise de C.E.C. în contrapartida preluării oricărui disponibil bănesc au înscrisă de fiecare dată o valoare nominală exprimată în formă bănească, negociabilă sau nu, purtătoare de dobândă sau nu, după cum se stabilește de C.E.C. prin condițiile de emisie a fiecărui tip de instrument de economisire.

Instrumentele de economisire în formă materializată emise de C.E.C. pot fi scoase din/sau introduse în țară de către deținătorii acestora, fără nici o restricție.

Art. 19. — Este interzisă depunerea pe instrumente de economisire ale populației a mijloacelor bănești aparținând persoanelor juridice. În cazul încălcării acestei prevederi, pentru sumele depuse nu se acordă dobânzi sau câștiguri, după caz.

Art. 20. — Rata dobânzii pe fiecare instrument de economisire și modul de acordare a acesteia, în numerar sau sub formă de câștiguri, se stabilesc de către Consiliul de administrație al C.E.C. Câștigurile, perioada la care se acordă și structura acestora se stabilesc de către C.E.C. în limita fondului constituit din dobânzile totale sau parțiale ce se acordă la depunerile pe fiecare instrument de economisire. Fondul de câștiguri poate fi completat și cu contribuția depunătorilor câștigători, conform reglementărilor C.E.C.

În limita unor sume încasate la depunerile pe unele instrumente de economisire și a fondului rămas neutilizat de la tragerile la sorți, C.E.C. poate organiza trageri la sorți speciale sau poate acorda câștiguri suplimentare la unele trageri la sorți.

Art. 21. — Titularul depunerii poate să dispună de depunerile sale atât personal, cât și prin împuternicitul său desemnat expres într-o clauză de împuternicire în forma convenită cu C.E.C. Clauza de împuternicire este valabilă doar pe timpul vieții titularului.

Art. 22. — Titularul depunerii are dreptul să indice C.E.C. persoanele cărora urmează să li se elibereze sumele depuse, în caz de deces. Depunerile asupra cărora nu s-au dat dispoziții testamentare se eliberează de C.E.C. moștenitorilor legali și testamentari.

Art. 23. — În cazurile de pierdere sau de sustragere a instrumentelor de economisire nominale, C.E.C. răspunde de plățile făcute altor persoane decât titularilor sau împuterniciților legali ai acestora, de la data declarării pierderii sau sustragerii acestora și numai pentru sumele restituite peste plafoanele pentru care este necesară verificarea conturilor.

Instrumentele de economisire sau de plată, care pot fi declarate pierdute, și plafoanele pentru care este necesară verificarea conturilor se stabilesc de către Consiliul de administrație al C.E.C.

Art. 24. — Sumele depuse de populație la C.E.C. pe instrumente de economisire, precum și dobânzile și câștigurile cuvenite pentru acestea sunt garantate de stat. Acestea se restituie oricând, la cererea titularilor sau a reprezentanților legali ai acestora. Drepturile de creanță asupra sumelor depuse, dobânzilor și câștigurilor sunt imprescriptibile.

Art. 25. — Operațiunile efectuate de C.E.C., numele depunătorilor și ale titularilor depunerilor, sumele depuse și orice alte date în legătură cu operațiunile efectuate pe numele acestora sunt confidențiale.

Date informative privind operațiunile titularilor de conturi, cu condiția indicării elementelor strict necesare identificării acestora, se dau pe bază de cerere scrisă:

- a) titularilor;
- b) persoanelor indicate prin clauzele de împuternicire, pentru operațiunile efectuate de acestea;
- c) depunătorilor, numai pentru sumele depuse de aceștia pe numele altor titulari;
- d) persoanelor împuternicite prin procură sau printr-o altă formă de împuternicire legală, în limitele stabilite prin împuternicirea dată de titular;
- e) curatorilor, pentru titularii puși sub curatelă;
- f) tutorilor, pentru titularii puși sub interdicție;
- g) părinților și tutorilor, pentru depunerile aparținând titularilor minori;
- h) persoanelor indicate în dispoziția testamentară, moștenitorilor legali sau testamentari, pe baza atestării acestei calități de către organele competente, numai pentru soldul existent la data decesului titularului și pentru operațiunile ulterioare;

i) procurorului sau instanței judecătorești, la cererea acestora, în cauzele penale în care s-a pus în mișcare acțiunea penală împotriva titularului.

Măsurile de indisponibilizare a sumelor depuse, a dobânzilor și a câștigurilor pot fi luate numai în cauzele penale, după punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva titularului, prin ordonanța procurorului sau prin încheiere a instanței judecătorești, iar măsurile de executare silită pot fi luate numai în cauze penale, prin hotărâre judecătorească.

Art. 26. — Sunt scutite, potrivit art. 5 din Legea nr. 66/1996 privind reorganizarea Casei de Economii și Consemnațiuni din România în societate bancară pe acțiuni, de impozite, taxe de timbru și de orice alte taxe:

- a) depunerile de economii, precum și dobânzile și câștigurile acordate populației de către C.E.C.;
- b) sumele reprezentând depunerile trecute pe numele moștenitorilor;
- c) acțiunile judiciare sau arbitrale, precum și orice alte acte în legătură cu activitatea C.E.C. în relațiile sale cu populația.

Art. 27. — C.E.C. este unica instituție autorizată să primească sume spre consemnare, oricare ar fi temeiul legal al consemnării, scopul sau destinația sumelor consemnate.

Art. 28. — Exercițiul financiar începe la 1 ianuarie și se termină la 31 decembrie.

C.E.C. ține contabilitatea și evidențele contabile în lei și în valută, corespunzător operațiunilor efectuate, dar le exprimă numai în moneda națională.

Art. 29. — C.E.C. întocmește anual bilanțul contabil și contul de profit și pierderi și îndeplinește procedurile legale stabilite pentru acestea. După aprobarea lor de către acționarul unic, bilanțul contabil și contul de profit și pierderi se publică în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, conform reglementărilor legale în vigoare.

Art. 30. — Profitul anual al C.E.C. se stabilește prin bilanțul contabil aprobat de acționarul unic care dispune și asupra modului de repartizare a dividendelor.

Modul de repartizare a profitului și constituirea fondurilor proprii se vor face cu respectarea prevederilor legale în vigoare.

Art. 31. — Personalul angajat al C.E.C., pe lângă îndatoririle generale ale salariaților, are și îndatoririle specifice personalului din sectorul bancar.

Art. 32. — Litigiile apărute între C.E.C. și persoane fizice sau persoane juridice române sunt de competența instanțelor judecătorești de drept comun.

CAPITOLUL V

Lichidarea C.E.C.

Art. 33. — Lichidarea C.E.C. poate fi hotărâtă de acționarul unic, prin reprezentantul său, Ministerul Finanțelor, cu respectarea reglementărilor legale.

CAPITOLUL VI

Alte dispoziții

Art. 34. — Sucursalele, filialele, agențiile proprii și mandatare ale C.E.C., înființate, potrivit prevederilor prezentului statut, ca unități fără personalitate juridică se înregistrează conform legii și își desfășoară activitatea pe baza Regulamentului de organizare și funcționare a sucursalelor, aprobat de consiliul de administrație, și a tuturor normelor și condițiilor de afaceri ale C.E.C.

Art. 35. — C.E.C. are siglă proprie, înregistrată și protejată potrivit legii.

Art. 36. — Prezentul statut se completează cu dispozițiile legilor în vigoare în materie de societăți bancare, de asigurări și de comerț cu valori mobiliare.

În ceea ce privește secretul operațiunilor sale, C.E.C. se supune dispozițiilor legislației bancare.

Art. 37. — Prezentul statut intră în vigoare la data publicării lui în Monitorul Oficial al României, Partea I.

COMISIA NAȚIONALĂ PENTRU STATISTICĂ

NUMĂRUL LOCUITORILOR DIN ROMÂNIA LA 1 IULIE 1995*)
— pe județe —

Județul	Numărul locuitorilor
Alba	406.234
Arad	479.575
Argeș	678.705
Bacău	744.167
Bihor	631.095
Bistrița-Năsăud	328.436
Botoșani	462.792
Brașov	640.943
Brăila	391.075
Buzău	512.849
Caraș-Severin.....	366.296
Călărași	336.176
Cluj	727.656
Constanța	746.839
Covasna	232.520
Dâmbovița	557.125
Dolj	756.318
Galați	643.017
Giurgiu	302.839
Gorj.....	397.170
Harghita.....	345.860
Hunedoara.....	546.163
Ialomița.....	305.011
Iași.....	818.345
Ifov	278.541
Maramureș	537.477
Mehedinți.....	328.517
Mureș	605.773
Neamț.....	585.955
Olt.....	519.030
Prahova	871.919
Satu Mare	395.696
Sălaj	262.873
Sibiu	446.823
Suceava	709.604
Teleorman	473.199
Timiș.....	693.506
Tulcea.....	267.671
Vaslui.....	463.701
Vâlcea	436.144
Vrancea	393.237
Municipiul București.....	2.054.079
TOTAL: 22.680.951	

NOTĂ:

Datele urmează a fi publicate în Anuarul Statistic al României — ediția 1996.

*) Situație transmisă la solicitarea Biroului Electoral Central, în vederea stabilirii numărului de senatori și de deputați, în conformitate cu prevederile art. 3 din Legea nr. 68/1992.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, telefon 668.55.58 și 614.17.39.